

Mangalia

„Dintre sute de catarge...”

Mangalia, pînă în ultimele decenii, unul dintre acele locuri unde nu se întîmpla nimic; nici măcar cinematograful sau bibliotecă nu avea această așezare așa-zis urbană, de vreo opt-zece mii de suflete, mai mică decît o comună banățeană. Doar ruinele anticei cetăți Callatis aminteau gloria, demult apusă, a acestor meleaguri.

După aproape două milenii de uitare, în preajma golfului pe-al cărui țărm se află urmele fostei cetăți grecești, se înalță un oraș modern, de patruzeci de mii de locuitori. Din docurile marelui șantier naval a pornit pe mări primul mineralier de 55.000 tdw; în sanatoriul balnear și în elegantele hoteluri vin, vara și iarna, mii și mii de turiști, români și din alte țări — zona fiind bogată în izvoare mezzotermale sulfuroase și în nămol curativ. Mangalia are azi casă de cultură, bibliotecă, muzeu cu colecții antice deosebit de valoroase și, peste toate acestea, are o viață culturală interesantă.

„Dintre sute de catarge...” este numele unui cenaclu înființat, în 1977, de cîțiva tineri de la Șantierul naval, în atmosfera de emulație iscată de Festivalul național „Cîntarea României”. Deocamdată, sînt nouă tineri care scriu versuri, scenete, epigrame și chiar piese scurte. Nu e primul cenaclu de creație din oraș: primul, cu oarecare renume, dobîndit în ultimul deceniu, este cenaclu „Jean Bart”. Animatorul „celor nouă” de la S.N.M., Florian Gui, tehnician operator în radiodeflectoscopie, a venit de pe meleaguri bănățene, atras de dezvoltarea construcției de nave de mare tonaj. El scrie poezie; unele dintre creațiile lui, prezentate în ședințele cenaclului, au fost publicate în revistele „Orizont” și „Flota patriei”. Laboranta Emilia Grigore-Dabu, în trei ani de cînd lucrează la șantier, a și scris trei piese de teatru într-un act.

Cenaclu „Dintre sute de catarge...” i-a făcut cunoscuți și pe marinarul Nicolae Deacu, autor al mai multor scenete și al unor poeme patriotice, și pe Marcela Dabu, care-și încearcă talentul în poezie. Vor mai veni și alții; cenaclu

este abia la început de drum, dar la ședințele lui participă sute de tineri.

„Formațiile se înmulțesc, publicul este tot mai numeros și interesat, calitatea muncii artistice crește, viața culturală a Mangaliei este o realitate evidentă” — apreciază tovarășa Ileana Cășaru, secretară cu probleme de propagandă a Comitetului orașenesc de partid, președintă a Consiliului culturii și educației socialiste din oraș. Într-adevăr, activitatea culturală cunoaște o deosebită efervescență. În numai patru ani, populația orașului s-a dublat; au venit îndeosebi tineri, de prin părțile Moldovei, ale Banatului și Olteniei. Se manifestă influența unor obiceiuri și tradiții din alte zone ale țării. Într-un proces de reciprocă asimilare se făuresc repere culturale specifice acestei părți a Dobrogei. Iată de ce, profesori și alți intelectuali din oraș caută, descoperă și clădesc, încet-încet, o viață culturală locală. Sînt stimulate formațiile și colectivele artistice din toate domeniile: au fost 52, la prima ediție a Festivalului național „Cîntarea României”, 92, la cea de-a doua; vor fi peste 130, la cea de-a treia. Numărul formațiilor de teatru de amatori a ajuns la șase. La Festivalul de teatru scurt „I. L. Caragiale”, desfășurat în 1974, echipa de teatru de amatori a Casei de cultură a obținut premiul al doilea pe țară, cu spectacolul *Acești îngeri triști*. În 1978, la ediția a doua a „Cîntării României”, aceeași echipă, cu spectacolul *Drum spre fericire* de Dan Tîrchiță, a fost premiată la faza inter-județeană.

În prezent se repetă: la Casa de cultură, *Eu și ingerul meu păzitor* de Nicuță Tănase; la Șantierul naval, *Cadou* de Paul Everac; la Sanatoriul balnear, *Scaunul de Tudor Popescu*.

Dornic de teatru, deși în fiecare săptămînă i se prezintă un spectacol al unui teatru profesionist, publicul Mangaliei vine în număr mare, participă efectiv, își susține artiștii amatori din rîndurile sale.

Stan Vlad